

(JUIN 1937)

1.—Gặp con thử-thách, người vô-tin than-phiền, người hơi tin-kinh cam chịu, nhưng người rất tin-kinh thờ-phượng và ngợi-khen Đức Chúa Trời.

2.—Sự kiên-ngạc cực-điểm thường ăn đười về khiêm-tốn cực-điểm.

3.—Muốn được Đức Chúa Trời vi-nề, không cần phải giàu, chỉ cần có đức-tin.

4.—Muốn yêu kẻ đồng-loại như mình thì phải yêu mình ít đi; muốn yêu mình ít đi thì phải biết mình rõ hơn.

5.—Có bốn điều có thể làm bao nhiêu việc lành thì cũng có thể làm bấy nhiêu việc dữ, tức là nước, lửa, lưỡi và tiền.

6.—Ít khi của-cải và hạnh-phúc ở chung một nhà, thật trái hẳn với ý-tưởng của người đời.

7.—Mọi người đi tìm hạnh-phúc, nhưng ít người đến chính chỗ có hạnh-phúc mà tìm.

8.—Sự chết vì như cái hầm xe-lửa xưa kia tối om; nhưng nay nó đã sáng vì khi Đức Chúa Jê-sus đi qua, Ngài đã đặt ở đấy một bó đuốc không hề tắt.

9.—Trong đời đạo-đức, ta càng lên cao thì càng dễ lên cao.

10.—Lòng yêu-thương của Đấng Christ ví như bụi cây mà Môi-se đã trông thấy: Nó cháy nhưng không hề tàn.

11.—Xuong đốc lợi-ác, ta thường xuống mau hơn và xa hơn ý mình đã tưởng.

12.—Tin-dò không được gia-quyển mình tin-cậy là vì sự tin đạo của người ấy chẳng có giá-trị gì trước mặt gia-quyển mình và trước mặt Đức Chúa Trời.

13.—Muốn biết giá-trị của linh-hồn mình, hãy xin Cứu-Chùa cho biết Ngài đã trả giá nào để chuộc nó lại.

14.—Nếu ma-quỉ đi guốc đến cùng ta, thì ta coi chừng; nhưng nếu nó đi giày để cao-xu đến cùng ta, thì ta để lời ngọt-ngào, giả-đối của nó làm cho mình say-mê.

15.—Ta yêu vẻ đẹp, hương thơm và sự

bền-bĩ của hoa; ta ham màu-sắc và vị ngọt của quả; cũng một thể ấy, ta muốn thấy tình yêu-thương và sự thánh-khiết trong môn-dồ Đấng Christ.

16.—Sự tin-kinh mà không khiến ta nên người khả-ái thì chỉ là giấy bạc giả không có phép lưu-lành.

17.—Lịch-sử tốt-đẹp nhất của những bậc vĩ-nhân chính là mối kỷ-niệm thân-ái của những bậc ấy đã để lại trong tâm-hồn người đồng-loại.

18.—Những kẻ đi đường đời mà mắt đắm-dắm nhìn lên trời, thì rốt lại sẽ gặp nhau ở nơi cao-thượng hơn hết.

19.—Trong sự nhân-hậu chân-chính bao giờ cũng có nhiều lý-trí và nhiều nghị-lực.

20.—Nếu cố-quyết, làm việc bất-năng, ta sẽ làm cho nó hóa ra khả-năng một đôi phần.

21.—Hành-động là một nguồn ánh sáng.

22.—Ta tha-thứ mình dễ-dàng chừng nào, thì hãy tha-thứ kẻ khác dễ-dàng chừng ấy.

23.—Có ba điều mở mắt cho ta thấy hừng đông tươi-mới của chọn-lý: Đau-khổ, Đức-tin và Yêu-thương.

24.—Công-việc tốt phải có ba điều-kiện: Lương-thiện, hữu-ích và vui-vẻ.

25.—Sự hèn-nhất của kẻ yếu làm cho họ hóa ra xấu hơn kẻ ác.

26.—Đi một bước ra ngoài phạm-sự thì có thể đi lạc xa lắm.

27.—Lời quở-trách nào có ích cho ta? Chính là lời ta tự quở-trách mình. Ta tự quở-trách mình thì không bị kẻ khác quở-trách.

28.—Không thấy hạnh-phúc, người ta bèn đi tìm khoái-lạc. Đó là nguồn-gốc sự buồn-rầu của bao cuộc hội-hè.

29.—Sự khoa-múa không làm ra việc lành; việc lành cũng không hề khoa-múa.

30.—Đau-khổ là tiếng kêu-gọi người ta hướng về Đức Chúa Trời.